

vrtime na enem koncu žarečo palico v krogu, le žareč krog, nikakor pa ne žareče palice same. Zakaj vidimo tako, vam danes ne morem opisati, ker bi se preveč oddaljili od predmeta, ki si ga hočemo natančneje ogledati.

Elektrika si izbere vedno najkrajšo pot, in to je prema črta. Potem bi morala biti pa tudi strela le prema, svetla črta, ki bi vezala oblake z zemljo in vendar je vedno na vse mogoče načine zvita in časih tudi razcep-ljena na več delov. To pa zato, ker privlači električno iskro, ki švigne iz oblaka k oblaku ali iz oblaka k zemlji spotoma še nasprotna elektrika drugih oblakov, ki se nahajajo vmes.

Strela torej ni nič drugega nego električna iskra, ki ima toliko moč, toliko toplote, da raztopi kamenje, raztopi kovine in vname gorljiva telesa. Zato se nam je res treba bati, kadar se bliža huda nevihta, in prositi dobrotljivega Boga, da nas obvaruje vseh nesreč. Sami pa moramo tudi previdni biti, zlasti kadar smo zunaj pod milim nebom, bodisi v gozdu ali kje na planem. Nikdar ne smemo stopiti pod kako drevo ali zvonik, ker udari strela najrajša v visoke, koničaste predmete. Tudi se ogibljimo vode, torej ne hodimo takrat blizu potokov ali ob jezeru. Ne iščimo zavetja pod kozelcem, zlasti če se nahajajo v njem detelja, žito ali pa drug pridelek, prav tako se ogibljimo tudi senenih kopic na travnikih, ker se iz njih vzdigujejo hlapi, ki so dobri prevodniki elektrike. Zato tudi ni varno hoditi blizu segrete živine, n. pr. v težki voz vpreženih konj ali volov. Odložiti moramo pa takrat tudi železno orodje, n. pr. kose, vile i. dr., če nas doleti taka nevihta pri delu na polju ali travnikih. Doma pa pogasimo ogenj na ognjišču ali v ščedilniku; odprimo okna, a pazimo, da ne bo prepiha. Zato je še bolje, da zapremo okna in odpremo vrata. Ne stojmo pri odprtem oknu ali pod zrcalom, ker je zadaj obloženo s cinovim amalgamom (cin in živo srebro), sploh se ogibljimo kovinskih predmetov.

Najbolj varni pa smo seveda v hiši, ki ima na strehi postavljen strelovod, ki ga je izumil Benjamin Franklin l. 1753., v Evropi pa prvič postavil župnik Prokop Diviš v Znojmu na Moravskem l. 1754.

Kam pa danes?

Spisal in vpodobil *Fr. Rojec.*

Ej, to so otroci! Vse kar vidijo, poizkušajo posneti in pazno vlečejo vsako besedo na ušesa. V njihovi navzočnosti se ne sme ničesar takega delati in govoriti, česar še ne smejo vedeti!

Pred nekaj tedni je bila zopet lepa solnčna nedelja. K nam pride dopoldne Koblarjeva gospa ter reče naši gospé „mamici“: „Kam pa danes, Jela? Ali na Bled ali na Brezje? Krasen dan je; škoda bi bilo,

ako bi ga presedeli doma!“ Dogovorili sta se, da se popeljeta po kosilu, seveda z otroki vred, na Bled.

Točno ob eni uri popoldne, kakor je bilo naročeno, je že stal voznik z vpreženim vozom pred našo hišo. Izletniki urno sedejo na voz in zdrče po gladki cesti proti Bledu, odkoder se vrnejo šele v mraku.

Kaj pa si izmislijo drugi dan naši otroci! Pravijo, da se hočejo zopet peljati na izlet, in sicer sami na svojem vozičku. Ciril se postavi pred Metodka kakor je bil videl Koblarjevo gospo ter začne: „Kam pa danes, Metodek?“ Omeni Gradišče in našteje več drugih igrišč, kamor lahko „izlete“.

Nato odideta oba bratca z vozičkom pred hišo in s seboj vzameta tudi sestrico Ilenico. Ko za njimi pride tja še njih zvesti spremljevalec, belokodrasti Hektor, je bila zbrana vsa izletna družba, pripravljena na odhod, a oditi ali pravzaprav odpeljati se ni mogla tako hitro kakor prejšnji dan; zakaj našim mladim izletnikom se je hipoma prikazalo več zaprek in težav, na katere prej še mislili niso. Prvi veliki zadržek je bil ta, da je bil voziček premajhen, in niso mogli sestiti nanj vsi trije, drugi je bil, da niso imeli ne konja ne voznika in tretji, da še vedno niso vedeli, kam bi pravzaprav šli na izlet.

Začno se posvetovati. Pes jih nekaj časa stoje gleda in posluša, ko pa vidi, da ničesar ne pričaka, leže zraven vozička, položi glavo na tla in modro zaspi. Nazadnje se vendar zedinijo na ta-le Cirilov predlog: Danes se peljemo na izlet na Gradišče. Ker pa imamo le majhen voziček brez konja in voznika, se bo peljala samo Ilenica, in voziček bo vlekel nekaj časa Metodek, nekaj časa Ciril; Hektor in oni izletnik, ki ne bo vozil, pa pojdetata zadaj ter pazita, da se Ilenica ne izgubi z vozička!

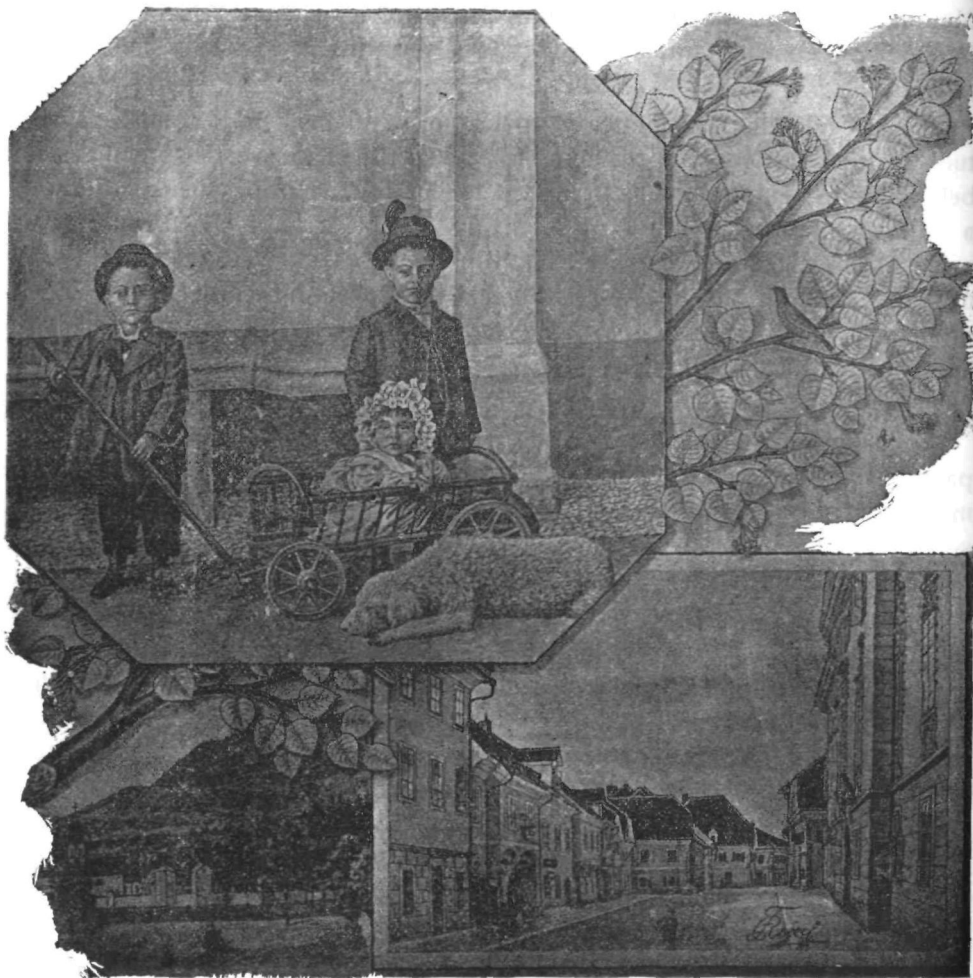
Ko so ravno mislili tako odpeljati se, pride mimo, kakor je Metodek potlej pripovedoval, neznan mož z dolgo črno brado, z majhnim zavitim zabojem preko ram in z debelo robato palico v roki. Ozira se na vse strani po hišah in prišedši vstric naših otrok, se ustavi, jih nekoliko časa nemo gleda, a potem razdeli svojo palico spodaj tako, da napravi iz nje trinožno stojalo in postavi to predse na tla; nato pa sname še oni zabojček z ram ter ga pritrdi na stojalo. „Berač z godbo!“ pravi Ciril. „Dajmo še malo počakati, da bomo slišali, kakšno nam zagode!“ Ali mož noče nasaditi kljuke na stroj ter jo zavrteti, da bi se oglasile piščalke; ampak le parkrat pogleda na otroke črez stroj, na njem nekaj odpre in zapre, potlej pa spet počasi spravi in si naloži čudno pripravo na rame ter odide.

Bil je popotni fotograf! To smo zvedeli črez nekaj časa pozneje, ko nam je on sam pisal in obenem poslal to sliko otrokom v spomin. V svojem pismu je nam sporočil, da mu je ta otroška skupina tako ugajala, da ni mogel iti dalje, da bi je ne bil prej vpodobil za svojo zbirko.

Tako nekako mi je pripovedovala prijazna in zgovorna sorodnica našega vobče priljubljenega, dobrega gospoda doktorja, ko sem se nekoč predlanskim jeseni mudil po opravkih v njegovem stanovanju, zagledal v sobi na steni lepo novo sliko treh znanih mi otrok z vozičkom in kodrastim psom ter povprašal po zgodovini te slike. „Hentaj,“ sem si mislil, ko

je končala, „to bi pa bilo nekaj za moje mlade prijatelje in prijateljice, s katerimi se večkrat kaj pogovorim v „Zvončku“!“

Kmalu za tem sem že imel tisto sliko v rokah z dovoljenjem, da jo smem prerisati in posnetek uporabiti v svoj namen. In tako se mi je izpol-

nila želja, da zdaj njo in poleg nje še dve drugi podobici vidite tukaj tudi vi, ljubi „Zvončkovi“ bralci, in morate z njih izpoznati ljubeznive otročiče našega čislanelega gospoda doktorja ter kraj, kjer ti prebivajo in se kratkočasijo z različnimi igrami!

